

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/172/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412206261
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412206261.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľov: 1/ L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XX, 2/ H. T., nar. XX.XX.E., bytom L. XX, 3/ K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, všetci zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. ŠKERDA s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne Radlinského 1727/49, IČO: 36858501, proti odporcovi: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, IČO: 36 613 843, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Súd z r u š u j e Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp.zn. II/2011-1095 zo dňa 24.10.2012 v celom rozsahu.

II. Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľom v 1/ až 3/ rade trovy právneho zastúpenia vo výške 382,33 eur, ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľov do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok z návrhu vo výške 99,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 19.12.2012, sa navrhovatelia v 1/ až 3/ rade prostredníctvom svojho zástupcu voči odporcovi domáhali, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp.zn. II/2011-1095 zo dňa 24.10.2012 (ďalej len ako "rozhodcovský rozsudok"), ktorým bola navrhovateľom v 1/ a 2/ rade uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku sumu 11.882,66 eur spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 10.901,59 eur odo dňa 08.02.2011 do zaplata, navrhovateľovi v 3/ rade uložená povinnosť zaplatiť odporcovi spolu s navrhovateľmi v 1/ a 2/ rade plnenie v zmysle prvej vety výrokovej časti rozsudku s tým, že plnením jedného z navrhovateľov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných navrhovateľov a navrhovateľom v 1/ až 3/ rade uložená povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1.145,14 eur na účet právneho zástupcu odporcu. Ďalej žiadali, aby súd odložil až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a zároveň sa domáhali náhrady trov konania.

Návrh odôvodnili tým, že navrhovatelia v 1/ a 2/ rade uzavreli dňa 26.03.2004 s právnym predchodcom odporcu - spoločnosťou U. sporiteľňa, a.s., so sídlom U. T. 4, X., N.: XX XXX XXX Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa ustanovení § 497 až 507 Obchodného zákonníka (ďalej aj "zmluva"), na základe ktorej spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla navrhovateľom v 1/ a 2/ rade splátkový úver vo výške 250.000,- Sk s dobou splatnosti do 20.02.2013 na účel rekonštrukcie bytu. Navrhovateľ v 3/ rade uzavrel dňa 26.03.2004 so spoločnosťou U. sporiteľňa, a.s., so sídlom U. T. 4, X., N.: XX XXX

XXX Dohodu o ručení podľa ustanovení § 303 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len "dohoda"), na základe ktorej sa zaviazal uspokojiť pohľadávky spoločnosti U. a.s. voči navrhovateľom v 1/ a 2/ rade zo zmluvy v prípade, ak títo neuhradia svoju pohľadávku riadne a včas. Podľa článku V ods. 3 zmluvy na všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa riadia príslušnými ustanoveniami Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti U., ktorú sú súčasťou zmluvy Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi v tomto poradí. Podľa článku III bodu 4 dohody právne vzťahy vzniknuté z dohody sa riadia príslušnými ustanoveniami Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti U. sporiteľňa a.s, ktoré sú súčasťou zmluvy, C. zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi v tomto poradí. Podľa bodu 18, ods. 18.1 písm. b/ Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti U. sporiteľňa a.s., sa U. sporiteľňa a.s. a navrhovatelia v 1/ až 3/ rade dohodli, že všetky spory, ktoré vznikli alebo vzniknú z bankových obchodov pri nasledovných bankových produktoch alebo v súvislosti s nimi pri vykonávaní prevodov peňažných prostriedkov ako aj spory, ktoré vznikli alebo vzniknú zo zmlúv upravujúcich tieto bankové produkty alebo v súvislosti s nimi vrátane sporov o platnosť výklad alebo zrušenie bude prejednávať a rozhodovať Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk zriadený Asociáciou bánk so sídlom Tallerova 1, Bratislava, IČO: 30 813 183. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE zo dňa 15.10.2009 postúpila spoločnosť U. svoju pohľadávku zo zmluvy voči navrhovateľom v 1/ a 2/ rade a z dohody voči navrhovateľovi v 3/ rade, aj spolu s príslušenstvom, na odporcu. Dňa 23.12.2010 podal odporca na Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie so sídlom Bratislava návrh na začatie konania, ktorým sa domáhal, aby rozhodcovský súd zaviazal navrhovateľov v 1/ až 3/ rade zaplatiť odporcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku sumu 11.882,66 eur spolu s úrokom z omeškania 9% ročne zo sumy 10.901,59 eur od 24.11.2010 do zaplatenia, poplatkov za rozhodcovské konanie a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.050,84 eur. Zároveň odporca žiadal, aby rozhodcovský súd rozhodol, že splnením povinnosti jedným zo žalobcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných odporcov. Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie rozhodcovským rozsudkom sp.zn. II/2011-1095 zo dňa 24.10.2012 rozhodol tak, že navrhovateľov v 1/ a 2/ rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku 11.882,66 eur spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 10.901,59 eur odo dňa 08.02.2011 do zaplatenia, navrhovateľa v 3/ rade zaviazal zaplatiť odporcovi spolu s navrhovateľmi v 1/ a 2/ rade plnenie v zmysle prvej výrokovej časti rozsudku s tým, že plnením jedného z odporcov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných odporcov a zaviazal navrhovateľ v 1/ až 3/ rade do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 1.145,14 eur na účet právneho zástupcu odporcu. Voči tomuto rozhodcovskému rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp.zn. II/ 2011-1095 podávajú v zákonnej lehote podľa § 41 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní navrhovatelia v 1/ až 3/ rade túto žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorou sa domáhajú zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodov v zmysle § 40 ods. 1 písm. c/, g/ a j/ zákona o rozhodcovskom konaní, pretože navrhovatelia v 1/ až 3/ rade popierajú platnosť rozhodcovskej zmluvy, bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania a pri rozhodovaní boli porušené všeobecné záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, a to z nasledovných dôvodov: Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Podľa čl. 6 ods. 1 Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len ako "smernica"), členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa čl. 3 ods. 3 smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé. Navrhovatelia v 1/ až 3/ rade sa stotožňujú s názorom stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, podľa ktorého sa na zmluvné vzťahy medzi navrhovateľmi v 1/ a 2/ rade a odporcom a na zmluvný vzťah medzi navrhovateľom v 3/ rade a odporcami vzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Avšak zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa v zmysle § 54 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka nemôžu odchyliť v neprospech spotrebiteľa o ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Taktiež nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenie § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka obsahuje len príkladný, teda neuzavretý výpočet neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. V tomto výpočte je s účinnosťou od 1.1.2008 výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka požadovanie od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby

spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Len zo samej skutočnosti, že sa uvedená podmienka v tomto príkladnom výpočte v čase uzatvorenia zmluvy nenachádzala, nemožno vyvodiť, že vyžadovanie od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nie je neprijateľnou podmienkou obsiahnutou v spotrebiteľskej zmluve. Navrhovatelia v 1/ až 3/ rade sú toho názoru, že pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv, ktoré sú predmetom rozhodcovského rozsudku, je potrebné vychádzať z príslušného prameňa práva ako celku s akcentom na jeho ciele a zmysel. Zmyslom a cieľom úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku je poskytnúť spotrebiteľom v SR ako členskom štáte minimálne taký štandard ochrany, aký stanovuje smernica 93/13/EHS: Rozhodcovská doložka, ktorú navrhovatelia v 1/ až 3/ rade uzatvorili s právnym predchodcom odporcu, je súčasťou prílohy formulárovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu odporcu, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Navrhovatelia v 1/ až 3/ rade sú toho názoru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka neplatná a z toho dôvodu, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Aj v prípade navrhovateľov v 1/ až 3/ rade títo nemali možnosť podstatným spôsobom obsah predmetných zmlúv ovplyvniť, nakoľko ich súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky právneho predchodcu odporcu. Obsah zmluvy bol dopredu daný a spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok alebo odmietnuť. Rovnako obsah rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Pri zisťovaní či nejde o nekalú rozhodcovskú doložku je súd povinný skúmať všetky dôležité skutočnosti, ktoré vyvolávajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa. Za také okolnosti možno považovať napr. neprijateľné miesto rozhodcovského konania, ktoré môže spotrebiteľa odradiť od uplatnenia svojich práv alebo pravidiel rozhodcovského konania, ktoré ukladajú povinnosti, ktoré predpisy upravujúce občianske súdne konanie neupravujú a ktoré sú v neprospech spotrebiteľa. Nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu. Pokiaľ rozhodcovský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pri porovnaní prípustnosti rozhodcovskej doložky iba cez znenie generálnej klauzuly obsiahnutej v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nenašiel žiadny dôvod, pre ktorý by sa spotrebiteľ dostal pri rozhodovaní v rámci rozhodcovského konania do nevýhodnej pozície ako v rámci občianskeho súdneho konania, tak s týmto názorom navrhovatelia v 1/ až 3/ rade nesúhlasia. Za neprijateľnú podmienku sa považuje podmienka, ktorá 1. je obsiahnutá v štandardnej formulárovej zmluve, 2. spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, 3/ nerovnováha musí byť v neprospech spotrebiteľa. Preto sa navrhovatelia v 1/ až 3/ rade domnievajú, že rozhodcovská doložka uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach právneho predchodcu odporcu je neprijateľná, a to najmä z dôvodu geografickej neprijateľnosti miesta rozhodcovského konania (rozsudok Oceáno Grupo Editorial, spojené veci C 240/98 aj C-244/98, rozsudok Pannon C-243/08). Navrhovatelia v 1/ až 3/ rade sa nestotožňujú ani s názorom rozhodcovského súdu, podľa ktorého nie je možné dôjsť k neprijateľnosti rozhodcovskej doložky ani výkladom ustanovenia bodu 1 písm. q prílohy Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, pretože toto ustanovenie sa nevzťahuje na rozhodcovské konanie. K tomuto názoru rozhodcovského súdu navrhovatelia v 1/ až 3/ rade uvádzajú, že ide o vzorový záznam, a preto aj keby odporúčanie pod písm. q smernica obsahovala, vlastne by to nemalo praktický význam a dopad pre slovenského zákonodarcu, ktorý mohol upraviť okruh neprijateľných podmienok ľubovoľne. K je nerozhodujúce či vzorový zoznam vôbec obsahuje klauzulu o rozhodcovskej doložke, rovnako je irelevantné, ak zoznam obsahuje určité znenie týkajúce sa rozhodcovskej doložky. V konečnom dôsledku slovenský zákonodarca ani neprevzal znenie smernice pod bodom q/ prílohy v jej znení. Navrhovatelia v 1/ až 3/ rade poukazujú aj na skutočnosť, že slovenský preklad smernice v časti prílohy pod bodom q/ je nesprávny. "... neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podal žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou ... ". Porovnanie s verziami, ktoré uviedol rozhodcovský súd vo svojom rozhodcovskom rozsudku ukazuje, že slovenská verzia je zavádzajúca. Podľa slovenskej vzrie sa zdá, ako keby sa atribút "neupravenosti právnymi predpismi?"

vzťahoval k sporom. Všetky ostatné verzie jednoznačne ukazujú, že "neupravenosť právnymi predpismi" sa týka rozhodcovského konania. To znamená, že zmluva nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne akýmsi osobitným typom arbitráže, ktorá nie je upravená právnymi predpismi a kde rozhodcovia pravdepodobne nie sú povinní aplikovať príslušné hmotné právo. Zároveň navrhovatelia v 1/ až 3/ rade poukazujú na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/245/2010 zo dňa 30.11.2011 v zmysle ktorého: "Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne výmenných listoch, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli ... Dovolací súd má za to, že úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní o úprave formy rozhodcovskej zmluvy v § 4 je striktná bez možnosti extenzívneho výkladu". "Rozhodcovská doložka je najčastejším spôsobom uzavierania rozhodcovskej zmluvy, štandardná rozhodcovská doložka a použije priamo v konkrétnej zmluve, ako je článok alebo ustanovenie. V prípade, ak sa rozhodcovská zmluva uzavrela osobitnou zmluvou, musí sa v nej uviesť odkaz na konkrétnu zmluvu alebo iný právny vzťah. V konaní pre rozhodcovským súdom nebola zo strany účastníkov doložená rozhodcovská zmluva vo forme osobitnej zmluvy. Všeobecné obchodné podmienky, ktoré odporca rozhodcovskému súdu predložil, neboli navrhovateľmi v 1/ až 3/ rade podpísané, neboli ani technicky spojené s predmetnými spotrebiteľskými zmluvami (i keď ani zo samotného technického spojenia zmluvy a všeobecných obchodných podmienok nemožno vyvodiť, že obsahujú nepochybný prejav vôle účastníkov zmluvy, že sú s ňou oboznámení a súhlasia so všeobecnými obchodnými podmienkami). Navrhovatelia sa preto domnievajú, že nebola platne založená rozhodcovská doložka, pretože táto nespĺňa náležitosti, ktoré vyžadujú zákon a z toho dôvodu rozhodcovský súd nemal právomoc n a rozhodnutie o návrhu odporcu.

Odporca sa k podanému návrhu vyjadril v podaní, doručenom tunajšiemu súdu dňa 29.01.2013, v ktorom uviedol, že navrhovatelia v podanom návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku namietajú platnosť rozhodcovskej doložky, nakoľko bola vopred naformulovaná v štandardnej zmluve. Navrhovatelia zastávajú názor, že rozhodcovská doložka je absolútne neplatná a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Navrhovatelia sa domnievajú, že nebola platne založená rozhodcovská doložka, keďže nespĺňa náležitosti, ktoré vyžaduje zákon a z toho dôvodu rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodnutie o návrhu odporcu. Záverom žiadali zrušiť rozhodcovský rozsudok. Odporca zastáva názor, že nie je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 ZRK. Zároveň má odporca preukázané, že dňa 26.03.2004 uzatvoril navrhovateľ v 1/ a v 2/ rade so U. a.s., so sídlom O., 832 37 X., IČO: XX XXX XXX (ďalej ako "banka") Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. (ďalej ako "Zmluva") a navrhovateľ v 3/ rade uzatvoril s bankou Dohodu o ručení v zmysle ktorej ako ručiteľ zobral na vedomie, že banka uzatvorila s navrhovateľom v 2/ a 2/ rade Zmluvu s výškou úveru 250.000,- Sk (t.j. 8.298,48 E). Navrhovatelia podpisom Zmluvy a Dohody o ručení vyslovili súhlas so znením rozhodcovskej doložky, ktorá bola súčasťou Všeobecných obchodných podmienok (ďalej ako "VOP"). V zmysle § 93b ods. 1 zákona o bankách si banka pri uzatváraní rozhodcovskej doložky len plnila svoju povinnosť a navrhovateľom najneskôr pri uzatváraní dokumentácie predložila návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v súlade s § 4 ZRK. Navrhovatelia mali právo odmietnuť rozhodcovskú doložku, avšak návrh prijali. Z uvedeného nemožno rozhodcovskú doložku považovať za neprijateľnú podmienku. Odporca má za to, že navrhovateľ v 1/ a 2/ rade v článku V bod 2 Zmluvy a navrhovateľ v 3/ rade čl. III bod 4 Dohody o ručení jednoznačne vyhlásili, že sa oboznámili s VOP, súhlasia s nimi a zaväzujú sa ich dodržiavať. Na základe uvedeného má odporca za preukázané, že došlo k platnému uzatvoreniu rozhodcovskej doložky, čo navrhovatelia počas celého rozhodcovského konania nespochybnili, ani nenamietali. Odporca si dovoľuje uviesť, že v období do 31.12.2007 (Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX bola podpísaná dňa 26.03.2004) sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti OZ, ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená len v Obchodnom zákonníku (ďalej len "ObZ") a v Zákone o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (ďalej len "ZoSÚ"). V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008 (§ 879 OZ). To znamená, že pokiaľ pred dňom 1.1.2008 bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere (kde bol dlžník spotrebiteľom) nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ustanovenia § 52 až 54 OZ. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa v súlade s § 261 ods. 1 písm. b/ ObZ spravujú ObZ bez ohľadu na povahu účastníkov. Ak je účastníkom spotrebiteľ je potrebné aplikovať ustanovenie ZoSÚ (lex specialis), práva a povinnosti, ktoré nie sú v tomto zákone upravené, tak sa spravujú ObZ a

podľa § 1 ods. 2 ObZ OZ. Právna dovolenosť, či rozpor s dobrými mravmi môžu byť posudzované len podľa právnych predpisov platných v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na to, že navrhovatelia v zmysle § 21 ZRK v zákonom stanovenej lehote nepodalí námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, je námietka neplatnosti rozhodcovskej zmluvy v prebiehajúcom konaní bezpredmetná. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd vyzval navrhovateľov listom na podanie žalobnej odpovede, avšak navrhovatelia sa v súdom stanovenej lehote nevyjadrili a vyššie uvedené skutočnosti v rozhodcovskom konaní nenamietali. Nečinnosť navrhovateľov v rámci rozhodcovského konania nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku. Všetky skutočnosti, ktoré uviedli v podanom návrhu mohli uviesť vo vyjadrení k návrhu na začatie rozhodcovského konania. Navrhovatelia odvodzujú neplatnosť rozhodcovskej doložky z titulu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách z § 53 ods. 4 v znení po 1.3.2010. Aplikácia novšieho predpisu na povinnosti odporcu je však v rozpore so základnými princípmi časovej pôsobnosti právnych noriem. Vyvodzovať z neskoršej právnej normy obsah a rozsah práv a povinností adresátov práva v čase pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej normy neodporuje len základom deduktívnej logiky a sťažňovým princípom právneho štátu, ale aj ustálenej judikatúry ústavného súdu. Navrhovatelia ďalej uvádzajú, že výkladovým pravidlom pre posudzovanie povahy neprimeranej zmluvnej podmienky sú ustanovenia smernice 93/13 ES, ktoré sú dostatočne presné a zrozumiteľné. Odporca zastáva názor, že generálnu klauzulu o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách obsiahnutú v § 53 ods. 1 (v znení platnom k 19.4.2005) je nutné vykladať cez smernicu smernice 93/13 ES a to prostredníctvom porovnávacieho jazykového výkladu smernice. Vo svetle iných jazykových verzií bodu 1 písm. q/ prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v platnom znení sa slovenský preklad zdá byť nepresný minimálne v časti vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou.... V porovnaní s ostatnými jazykovými verziami sa ako správny preklad javí podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory výhradne arbitrážou, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov. Na rozdiel od slovenských súdov, nemecký Spolkový najvyšší súd (BGH) zastáva názor, že ak sa na vec prejednávanú rozhodcovským súdom vzťahujú vnútroštátne právne podpisy o rozhodcovskom konaní a nejde teda o vec prejednávanú na základe ekvity, ale o aprobovaný a zákonom upravený systém rozhodcovského konania, potom je takýto postup v súlade s úniou právom (rozsudok BGH, sp.zn. III ZR 256/03 zo dňa 13.01.2005). Zároveň je potrebné poukázať na fakt, že § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka, a rovnako aj ustanovenia písm. g/ prílohy I Smernice Rady 93/13 EHS) nehovorí nič o právach a povinnostiach dodávateľa spôsobe uplatňovania jeho práv a teda neobmedzuje dodávateľa v tom, aby v súlade s dojednanou rozhodcovskou doložkou predkladal spory so spotrebiteľom, v ktorých je aktívne legitimovaný dodávateľ rozhodcovského súdu určeného v doložke. Tento záver podporuje tiež porovnanie textu príslušného ustanovenia Novelu (z.c. 568/2007 Z.Z.) s autentickými textami smernice Rady č. 93/13 ES zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len "Smernica")v anglickom, nemeckom a francúzskom jazyku...(Magál, M. Kubina. P.: Rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, Justičná revue, 60, 2008, c4 s 616-627). Okrem vyššie uvedených skutočností navrhovateľ dáva do pozornosti aj dôvodovú správu k ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.1.2008 podľa ktorého Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Podľa dôvodovej správy, cieľom tejto úpravy je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje takéto ustanovenie za neprijateľné, čo však nemá za dôsledok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľ môže svoje práva voči dodávateľovi uplatňovať nielen v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Zákonodarca teda v zmysle uvedeného zabezpečil ochranu spotrebiteľovi v tom, že mu umožnil širšie oprávnenie rozhodnúť sa, či bude spor voči dodávateľovi riešiť v rozhodcovskom konaní alebo v občianskoprávnom v zmysle OSP. Jedná sa teda o aktívnu vecnú legitímáciu na strane spotrebiteľa, pričom dojednaná rozhodcovská doložka nijako neobmedzuje povinného v uplatňovaní jeho práv. V zmysle výkladu znenia ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka a textu Smernica Rady 93/13 EHS vo výhodnejšom postavení je práve spotrebiteľ na úkor dodávateľa /poskytovateľa služby. Odporca si dovoľuje poukázať na to, že v dohode o ručení navrhovateľ v 3/ rade písomne vyhlásil, že berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí ak neuspokojí navrhovateľ v 1/ a 2/ rade. Odporca

má za to, že uvedená Dohoda je zabezpečovacou zmluvou a nespĺňa charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného je zrejmé, že pri uzatváraní dohody o ručení navrhovateľ v 3/ rade nemal postavenie spotrebiteľa. Rovnaký právny názor vyslovil aj Súdny dvor Európskej únie vo vecí C 45/96 (Bayerische Hypotheken und Wechselbank proti Edgar Dietzinger), v ktorej uviedol, že na ručiteľa sa nevzťahuje ochrana v zmysle ochrany spotrebiteľa a že za spotrebiteľa rozhodne nemožno považovať osobu, ktorej nie sú určené služby. Odporca je toho názoru, že zákonodarca nekoncepoval konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku založené na ustanovení § 40 ods. 1 ZRK ako odvolacie konanie, ale ako mimoriadny inštitút nápravy excesov, ktoré mohli vzniknúť v rámci rozhodcovského konania. Uvedené potvrdzujú aj dôvody na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 ZRK. V zmysle uvedeného odporca nesúhlasí s podaným žalobným návrhom, nakoľko má za to, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a zároveň si uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

Uznesením zo dňa 21.01.2013, č.k. 6C/172/2012-139 súd odložil vykonateľnosť rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp.zn. II/2011-1095 zo dňa 24.10.2012, a to až do právoplatného skončenia konania tunajšieho súdu č.k. 6C/172/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.02.2013.

Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľov v 1. a 3. rade, listinnými dokladmi, ktoré do spisu predložili navrhovatelia spolu so žalobným návrhom, ako aj listinnými dokladmi založenými v spise Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie sp. zn. II/2011-1095.

Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 26.03.2004 navrhovatelia v 1. a 2. rade ako dlžníci uzavreli so U. a.s., podľa ust. §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 250.000,- Sk na účel rekonštrukcie bytu, ktorý sa dlžníci zaviazali splácať v mesačných splátkach á 3.500,- Sk pri dohodnutej úrokovej sadzbe 9,3% ročne s konečnou splatnosťou dňa 20.02.2013 (ďalej len ako "úverová zmluva"). V čl. V. bod 3 bolo dohodnuté, že súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky banky účinné od 01.08.2002. V ten istý deň navrhovateľ v 3. rade uzavrel so U. sporiteľnou, a.s. dohodu o ručení podľa § 303 a nasl. C. zákonníka, v ktorej sa zaviazal uspokojiť pohľadávku z úverovej zmluvy pozostávajúcu z istiny, úrokov, úrokov z omeškania a všetkých poplatkov a nákladov spojených s úverovou zmluvou v prípade, že dlžníci z úverovej zmluvy neuhradia veriteľovi z tejto zmluvy pohľadávku riadne a včas. V čl. III bod 4 v spojení s bodom 3 tejto dohody je uvedené, že jej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky banky účinné od 01.08.2002 (č.l. 5 až 8 spisu). Dňa 15.10.2009 U. sporiteľňa, a.s. ako postupca uzavrela s odporcom ako postupníkom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 2013/2009/EC, na základe ktorej bola odporcovi postúpená i pohľadávka a príslušenstvo z predmetnej úverovej zmluvy (č.l. 23 až 29 spisu). Dňa 11.11.2010 odporca vyhotovil list označený ako "Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru", ktorým navrhovateľom v 1. až 3. rade oznamuje, že ako ich nový veriteľ im oznamuje vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 11.11.2010 (č.l. 125,129,133 spisu). Dňa 23.12.2010 bol Stálemu rozhodcovskému súdu Slovenskej bankovej asociácie doručený návrh odporcu, ktorým sa domáhal, aby bola navrhovateľom v 1. až 3. rade uložená povinnosť zaplatiť sumu 11.882,66 eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 10.901,59 eur od 24.11.2010 do zaplataenia, poplatok za rozhodcovské konanie a trovy právneho zastúpenia. Ako vyplýva z ďalšieho obsahu návrhu žalované nároky predstavujú nároky z úverovej zmluvy a vo vzťahu k navrhovateľovi v 3. rade v spojení s dohodou o ručení (č.l. 66 až 68 spisu). Dňa 13.01.2011 Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie vydal výzvu na doručenie žalobnej odpovede, ktorá bola navrhovateľovi v 1. rade doručená dňa 07.02.2011, navrhovateľke v 2. rade taktiež 07.02.2011 a navrhovateľovi v 3. rade dňa 09.01.2012 (č.l. 63 až 65 spisu). Dňa 24.10.2012 Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie vydal rozhodcovský rozsudok, ktorým bola navrhovateľom v 1/ a 2/ rade uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku sumu 11.882,66 eur spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. zo sumy 10.901,59 eur odo dňa 08.02.2011 do zaplataenia, navrhovateľovi v 3/ rade bola uložená povinnosť zaplatiť odporcovi spolu s navrhovateľmi v 1/ a 2/ rade plnenie v zmysle prvej vety výrokovej časti rozsudku s tým, že plnením jedného z navrhovateľov zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných navrhovateľov a navrhovateľom v 1/ až 3/ rade uložená povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 1.145,14 eur na účet právneho zástupcu odporcu. Ako vyplýva z odôvodnenia predmetného rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský súd založil svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť na rozhodcovskej zmluve v podobe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v článku V bod 3 úverovej zmluvy a článku III. bod 4 dohody o ručení v spojení s čl. 18 VOP (č.l. 55 až 60 spisu). Podľa

bodou 18, ods. 18.1 písm. b/ Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti Slovenská sporiteľňa a.s., všetky spory, ktoré vznikli alebo vzniknú z bankových obchodov pri nasledovných bankových produktoch alebo v súvislosti s nimi pri vykonávaní prevodov peňažných prostriedkov ako aj spory, ktoré vznikli alebo vzniknú zo zmlúv upravujúcich tieto bankové produkty alebo v súvislosti s nimi vrátane sporov o platnosť výklad alebo zrušenie bude prejednávať a rozhodovať Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk zriadený Asociáciou bánk so sídlom Tallerova 1, Bratislava, IČO: 30 813 183 (č.l. 21 spisu). Rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľovi v 1. rade doručený dňa 20.11.2012, navrhovateľke v 2. rade taktiež dňa 20.11.2012 a navrhovateľovi v 3. rade dňa 21.11.2012 (č.l. 54 spisu).

V predmetnej veci je návrh na začatie konania žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a to z iných dôvodov, než sú uvedené v § 40 ods. 1 písm. h/ zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ako "zákon č. 244/2002 Z.z."). Podľa § 41 ods. 1 prvá veta zákona č. 244/2002 Z.z. žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

S ohľadom na zákonom vymedzenú dobu, v ktorej možno podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku súd na prvom mieste skúmal, či bola predmetná žaloba podaná v stanovenej lehote alebo nie. Keďže žaloba bola tunajšiemu súdu doručená dňa 19.12.2012, súd konštatuje, že bola podaná v rámci 30 dňovej zákonnej lehoty, keď už bolo uvedené, že navrhovateľom v 1. a 2. rade bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 20.11.2012 a navrhovateľovi v 3. rade dňa 21.11.2012.

Na druhom mieste sa súd zaoberal otázkou, či s postúpením pohľadávky od U.. na odporcu prešli aj práva a povinnosti z rozhodcovskej zmluvy, alebo nie, keďže zástupca navrhovateľov na pojednávaní doplnil odôvodnenie svojho návrhu v tom smere, že namietal, že s postúpením pohľadávky by na odporcu prešli aj práva a povinnosti z rozhodcovskej zmluvy. K tomu predložil komentár k ust. § 524 autora Imricha Feketeho z Veľkého komentára k Občianskemu zákonníku, 2. Diel, vydavateľstvo EUROKODEX, str. 1494, kde autor uvádza, že zmluvou o postúpení pohľadávky neprechádzajú na postupníka ani práva a povinnosti z rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky a postupník nie je v tomto rozsahu singulárnym právnym nástupcom (č.l. 158 spisu). K tomu súd uvádza, že s uvedeným názorom sa nestotožňuje, a to z dôvodu, že tento je v rozpore s ust. § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., podľa ktorého rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia. V danom prípade rozhodcovská zmluva/doložka nevyhlásila svoju záväznosť aj pre právnych nástupcov, z tohto dôvodu odporca ako právny nástupca pôvodnej zmluvnej strany z rozhodcovskej zmluvy vstúpil aj do práv a povinností z tejto zmluvy. Odhladiac od uvedeného je však v danej veci rozhodujúcou otázkou posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy, pretože neplatná rozhodcovská zmluva nemôže zaväzovať nikoho. Je preto nerozhodné, či by išlo o pôvodnú zmluvnú stranu alebo jej právneho nástupcu.

Zástupca odporcu na pojednávaní poukázal na to, že navrhovatelia nemajú na žalobe resp. v tom, čo sa ňou domáhajú naliehavý právny záujem, pretože aj vzhľadom na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6CoE 60/2011 zo dňa 19.05.2011 môžu mať navrhovatelia istotu, že žiadny súd na Slovensku na základe tohto rozhodcovského rozsudku poverenie na vykonanie exekúcie nevydá. K tomu súd uvádza, že podľa jeho názoru v predmetnej veci nie je potrebné zisťovať existenciu, resp. neexistenciu naliehavého právneho záujmu podľa ust. § 80 písm. c/ OSP, pretože naliehavý právny záujem sa podľa uvedeného ustanovenia skúma len pri žalobách o určenie, či právny vzťah alebo právo je alebo nie je. V tomto prípade navrhovatelia nepodali určovaciu žalobu v zmysle ust. § 80 písm. c/ OSP, ale domáhajú zrušenia rozhodcovského rozsudku, ktorý právny prostriedok zákon č. 244/2002 Z.z. predpokladá. Aj keď sa dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku môže spočívať v neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ide len o predbežnú otázku v konaní. Zhrnúc doteraz uvedené, k tomu, aby súd preskúmal danú žalobu aj po vecnej stránke nie je, podľa názoru súdu, vôbec potrebné skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu.

Vychádzajúc z uvedeného súd sa zaoberal otázkou platnosti rozhodcovskej zmluvy.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

V predmetnej veci je nesporné, že rozhodcovská zmluva nebola uzatvorená ako samostatná zmluva, ani nebola včlenená do textu úverovej zmluvy a dohody o ručení. Úverová zmluva i dohoda o ručení

len zakotvujú, že ich súčasťou sú VOP U. U., a.s. účinné od 01.08.2002 a v týchto VOP je v čl. 18 ods. 18.1 písm. b/ uvedená rozhodcovská doložka. Tieto VOP vypracovala U. sporiteľňa, a.s., navrhovatelia ich nepodpisovali. Navrhovateľ v 1. rade vo svojej výpovedi uviedol, že VOP ani nedostal a nedostala ich ani jeho manželka (navrhovateľka v 2. rade). Takisto navrhovateľ v 3. rade vo svojej výpovedi uviedol, že VOP nedostal. Bolo potom na mieste posúdiť, či takto "uzavretá" rozhodcovská zmluva spĺňa podmienku písomnej formy podľa ust. § 4 zákona č. 244/2002 Z.z.. Ak by súd vychádzal z rozhodnutia NS SR č.k. 2Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011 záver by bol taký, že podmienka písomnej formy splnená nebola, keď rozhodcovská zmluva v danom prípade nebola obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami. Treba pritom súčasne konštatovať, že ide o ojedinelé rozhodnutie, pričom neskoršie rozhodnutia NS SR riešiacie otázky platnosti rozhodcovských zmlúv (v spotrebiteľských veciach) posudzujú platnosť týchto dojednaní z pohľadu ust. § 53 Občianskeho zákonníka. Teda je málo pravdepodobné, že ak by rozhodcovské zmluvy uvedené vo forme rozhodcovskej doložky vo VOP považovali za neplatné pre nedodržanie formy, aby sa ďalej zaoberali ich neplatnosťou z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V prípade, že by sa pripustilo, že časť obsahu zmluvy môže byť určená s odkazom na obchodné podmienky, čo koniec koncov umožňuje ust. § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, je potrebné aby išlo o také podmienky, ktoré nie sú prekvapivé a nezvyčajné, pretože u týchto nemožno predpokladať, že ich pokryl zmluvný konsenzus a inkorporovali sa tak do obsahu zmluvy. Za zvyčajné a neprekvapivé podmienky možno považovať také, vo vzťahu ku ktorým možno rozumne predvídať, že môžu byť vo VOP. Podľa názoru súdu rozhodcovská doložka umiestnená vo VOP bez odkazu, zmienky v "hlavnej zmluve" je prekvapivou a nezvyčajnou klauzulou, ohľadne ktorej zo strany navrhovateľov nemohol nastať zmluvný konsenzus a nemohlo tak dôjsť k vzniku rozhodcovskej zmluvy, pretože chýbal k tomu prejav vôle navrhovateľov. Odhliadnuc od uvedeného, keby sa teda pripustilo, že uvedená doložka inkorporovala do obsahu "hlavnej zmluvy", išlo by o neprijateľnú a tým neplatnú zmluvnú podmienku. V danej veci totiž ide o rozhodcovskú doložku dojednanú so spotrebiteľmi, keď úverová zmluva a dohoda o ručení boli uzavreté dňa 26.03.2004 a spravujú sa ustanoveniami Obchodného zákonníka, súčasne však na túto všeobecnú právnu úpravu nadväzuje právna úprava špeciálna - obsiahnutá v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.06.2006, keďže úverová zmluva má povahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. U. U. a.s. totiž poskytla navrhovateľom v 1. a 2. rade úver v rámci svojho podnikania a navrhovateľom v 1. a 2. rade bol úver poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania (§ 3 ods. 1 a 2 zákona). V danej veci teda išlo o spotrebiteľský úver, čo určuje spotrebiteľský charakter aj jeho zabezpečenia v podobe ručenia. V čase uzavretia úverovej zmluvy a dohody o ručení bol v účinnosti zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v ust. § 23a ods. 2 písm. a/ v znení účinnom do 24.11.2004 zakotvoval, že typová zmluva nesmie obsahovať neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, pričom typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Keďže v danom prípade je rozhodcovská doložka koncipovaná tak, že spotrebiteľia podľa predmetnej doložky nemajú možnosť zabrániť tomu, aby sa spor prejednal pred rozhodcovským súdom, ktorý sa nachádza v sídle veriteľa (odporcu) a v danom prípade viac ako 250 km od miesta bydliska spotrebiteľov (navrhovateľov), súd považuje takéto dojednanie za také, ktoré na škodu spotrebiteľov zakladá hrubý nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, a to na ich škodu. Tento záver nie je spôsobilá zmeniť ani námietka odporcu, že U. U. a.s. si zakomponovaním rozhodcovskej doložky do VOP plnila svoju povinnosť podľa § 93 ods. 1 písm. b/ zákona o bankách, pretože podľa druhého odseku § 93b uvedeného zákona klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1. Z uvedeného vyplýva, že banka mala klientovi dať klientovi návrh rozhodcovskej zmluvy a klient mal mať možnosť sa rozhodnúť, či tento návrh prijme alebo nie. Banka však len do svojich všeobecných podmienok včlenila už "hotovú" rozhodcovskú zmluvu. Včlenila ju do textu VOP bez toho, aby ju odlišila od ostatných zmluvných podmienok a umiestnila ju do záverečných ustanovení. V takomto prípade hovoriť o tom, že plnila svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu so zákona o bankách hovoriť nemožno. Zahmlievajúce včlenenie rozhodcovskej zmluvy do VOP nepochybne nie je to isté ako predloženie návrhu rozhodcovskej zmluvy. Dospejúc k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, súd podľa § 40 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku, keďže ho vydal orgán, ktorý nemal na to právomoc. S ohľadom na plný úspech navrhovateľov v konaní, súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcu zaviazal na náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili navrhovatelia v 1. až 3. rade. Tieto trovy konania predstavujú výlučne trovy právneho zastúpenia pozostávajúce z odmeny a režijného paušálu za nasledovné úkony právnej služby: 1. Prevzatie veci a príprava zastúpenia dňa 18.12.2012, 2. Spísanie žaloby dňa 19.12.2012, 3. Návrh na odklad vykonateľnosti, 4. Účasť na

pojednávani dňa 04.03.2013. Za v poradí prvý úkon právnej služby navrhovateľom náleží odmena vo výške 88,04 eur (odmena podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri zastupovaní jednej osoby predstavuje 58,69 eur a pri troch osobách podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje po zaokrúhlení 88,04 eur). K tejto odmene náleží režijný paušál vo výške 7,63 eur. Za v poradí druhý úkon náleží taktiež odmena 88,04 eur a režijný paušál vo výške 7,63 eur. Pokiaľ ide o v poradí tretí úkon, právny zástupca navrhovateľov si uplatnil odmenu za tento úkon taktiež vo výške 88,05 eur s tým, že režijný paušál si neuplatnil. Súd za tento úkon nepriznal odmenu v rovnakej výške ako za spísanie žaloby, či prevzatie veci, keď na rozdiel od týchto úkonov právnej služby sú tieto výslovne uvedené medzi úkonmi, za ktoré náleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 14 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Podľa § 14 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 3 (t.j. odsekoch 1 až 3 § 14), patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie. Návrh na odklad vykonateľnosti má najbližšie k takým úkonom právnej služby, aké sú uvedené v § 14 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako je napr. návrh na zabezpečenie dôkazu, za ktorý náleží odmena vo výške polovice základnej sadzby tarifnej odmeny. Keďže však právny zástupca nevypracoval návrh na odklad vykonateľnosti ako samostatné podanie, ale v rámci návrhu na začatie konania a s ohľadom na rozsah tohto návrhu, podľa názoru súdu účelne vynaloženým trovám zodpovedá odmena vo výške 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. pri zastupovaní troch osôb vo výške 29,35 eur. Za v poradí štvrtý úkon právnej služby súd priznal odmenu vo výške 90,11 eur ((odmena podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri zastupovaní jednej osoby predstavuje 60,07 eur a pri troch osobách podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje po zaokrúhlení 90,11 eur) a režijný paušál vo výške 7,81 eur. Spolu odmena a režijný paušál predstavujú sumu 318,61 eur (88,04+88,04+29,35+90,11+7,63+7,63+7,81). K uvedenej sume súd podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. priznal 20% DPH, .t.j. sumu 382,33 eur, keďže právny zástupca navrhovateľa je jej platiteľom (č.l. 192). Spolu tak trovy právneho zastúpenia predstavujú 382,33 eur., ktoré je odporca povinný zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľov s poukazom na ust. § 149 ods. 1 OSP. Právny zástupca navrhovateľov v podaní zo dňa 05.03.2013 žiadal priznané trovy konania poukázať na účet č. 246 518 5251/0200, VS:963812.

Keďže navrhovatelia boli, podľa ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v konaní oslobodení od platenia súdneho poplatku za podaný návrh, súd vzhľadom na ich úspech, na zaplatenie poplatku za návrh zaviazal, podľa § 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, odporcu. Výšku poplatku súd určil podľa písm. b) Položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia tohto rozsudku prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- h) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.